

ΦΩΤΙΟΥ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΝ*

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ὑμ. Παναγιότητος καὶ τῶν σὺν ὑμῖν νὰ ὑποταχθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὸν Πάπαν καὶ ἡ ἐκ μέρους σαῶς ἀνεξήγητος σπουδή, ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν μᾶς ἀφάτου θλίψεως καὶ ἀθυμίας. Τὰ ὦτα μας ἀκόμη συρίζουν ἀπὸ τὸ φρικτὸν τοῦτο ἄκουσμα.

Ἡ Ὁρθόδοξος ποιμνὴ ἐδιχάσθη. Οἱ μὲν σαῶς ἠκολούθησαν, εἰς τὸν ὀλισθηρὸν δρόμον τὸν ἀπάγοντα εἰς τὴν ἀπώλειαν, οἱ δὲ παρέμειναν ἐδραῖοι καὶ ἀσάλευτοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τῶν πατέρων τῶν, ἀποτροπιαζόμενοι καὶ εἰς μόνην τὴν σκέψιν ὅτι ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης ἐνηγκαλίσθη τὸν Πάπαν καὶ ἐμολύνθη ἀπὸ τὸ βδέλυγμα τοῦτο τῆς ἀσεβείας.

Ἐκεῖνοι οἵτινες σαῶς ἠκολούθησαν ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων προδικασμένοι νὰ σαῶς ἀκολουθήσουν, ὄντες ὑλόφρονες, ματαιόδοξοι, ἄπιστοι, καὶ ξενόδουλοι κόλακες καὶ κολακευόμενοι. Ἔσπευσαν λοιπὸν νὰ συνταχθῶσι μὲ τὸν «κόσμον», μὲ τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον τῆς ἐπιγείου ἀνέσεως, τῆς ἀνευ ταλαιπωριῶν καὶ ἀγῶνος ζωῆς, «εἰς τὴν ὧδε μένουσαν πόλιν», μὴ ἐπιζητοῦντες «τὴν μέλλουσαν», ὡς ἀνύπαρκτον καὶ μὴ πιστευτὴν εἰς αὐτούς.

Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ πιστοὶ, παρέμειναν ἀσάλευτοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, εἰς τὴν χώραν τῆς πενίας, τῶν στερησέων, τῶν πειρασμῶν, τῶν διωγμῶν, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἐν μέσῳ αὐτῶν παρίσταται ὁ Κύριος, ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ θὰ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸ μαρτύριον, τὴν περιφρόνησιν, τὴν πτωχείαν, τὸν ἐμπαιγμὸν, τὰ ὅποια θὰ εἶναι ἡ ἀντιμισθία τῆς σθεναρᾶς ὁμολογίας τῶν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Εἰς τὰ ὦτα τῶν ἡχοῦν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ παρήγοροι λόγοι τοῦ Χριστοῦ. «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». Ὁ διωγμὸς, ἡ κακοπάθησις καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὁ εὐλογημένος κλῆρος τῶν γνησίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πανάγιον στόμα τοῦ εἶπεν ἀκόμη: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ οἱ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν». Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν βιασταὶ εἰς τὴν παράταξιν τῶν ἀμάχων, οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νὰ συνθηκολογήσουν μὲ τὸ ψεῦδος, διὰ νὰ ζήσουν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπολαύσει τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν;

Καὶ σεῖς οἱ ποιμένες τοῦ λαοῦ τί εἶδους ποιμένες εἴσθε; Τὰ πρόβατα τὰ ὅποια σαῶς ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς τὰ παραδίδετε εἰς τοὺς λύκους. Συναυλίζεσθε μὲ τοὺς ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου τοῦ παρερχομένου, διότι ἐζηλώσατε τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ οὐχὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ὑπετάξατε τὴν πίστιν εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους

τῶν κοσμικῶν ἐπιθυμιῶν, οἵτινες ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὸν σατανᾶν. Παρεδόθητε καὶ παρεδώσατε τὰ πρόβατα εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου, εἰς τὸν κατέχοντα τὴν ὕλην, τὸν χρυσόν, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὰς μηχανᾶς, αἱ ὁποῖαι καταπλήττουν τὰ πλήθη, ὡς θαύματα τοῦ ἀντιχρίστου. Παρεδόθητε καὶ παρεδώσατε τὰ πρόβατα εἰς τὴν ψευδῶνυμον γνῶσιν, «τὴν κενὴν ἀπάτην», τὴν διδασκομένην εἰς τὰς χώρας τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀπογνώσεως, ὅπου οὐκ ἔστιν οὐδὲ ὁσμὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ταῦτα, διότι δὲν εἴσθε οἱ ποιμένες οἱ καλοὶ, οἱ θυσιάζοντες τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν προβάτων καὶ ὀδηγοῦντες αὐτὰ εἰς τοὺς εὐώδεις λειμῶνας τῆς ἀθανάτου ζωῆς. Σεῖς εἴσθε οἱ μισθωτοὶ ποιμένες, καὶ κατὰ τὸ πανάγιον στόμα τοῦ Κυρίου «ὁ μισθωτὸς ποιμὴν οὐκ ἔστι ποιμὴν» (Ἰω. 1', 12). Εἴσθε μισθωτοὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ὁποίων ἐργάζεσθε.

Καὶ ἅπαξ εἴσθε οἱ δοῦλοι τοιούτων κυρίων, εἴσθε ὠπλισμένοι μὲ τὰ ὄπλα τῆς βίας, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπειλεῖτε τὰ πιστὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ τὰ ἀναγκάσητε νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν.

Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ μακάρια πρόβατα ἀπεκδέχονται τὸ μαρτύριον ὡς λύτρωσιν καὶ ὡς ἀψευδὲς σημεῖον ὅτι θὰ λάβουν τὸν ἀμάραντον στέφανον ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτην Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ναί! Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ μαρτυρήσωμεν μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τὴν ὁποίαν κρατοῦμεν ὡς τὸν μέγιστον θησαυρόν. Μακαρίζομεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, διότι θὰ διωχθῶμεν καὶ θὰ ἀποθάνωμεν ὑπὲρ πίστεως καὶ ἀληθείας.

Ἀκονίσατε τὴν μάχαιραν τῆς αἰσχύνης. Αποστείλατε τὰ ὄργανα τῆς βίας, τὰ ὁποῖα σᾶς δορυφοροῦν καὶ μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε πάνοπλος ἢ ἀποστασία. Αποστείλατε τὰ ἐναντίον μας. Ἦδη εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐνεφανίσθη τὸ αἱματωμένον καὶ ἀποτρόπαιον φάσγανον τῆς βίας, διὰ νὰ ἐνσπείρη τὸν τρόμον εἰς τὰς ἀγίας καρδίας τῶν γερόντων, τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ἐρημιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ἐν δοκιμασίαις, ἐν στερήσει, ἐν τελείᾳ ἀπαρνήσει τοῦ σαρκίου τῶν, διὰ νὰ εὐαρεστήσουν τὸν Κύριον. Τὸ φρικτὸν πρόσωπον τῆς βίας ἐμφανίζεται ὡς τὸ τῆς μυθικῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης εἰς τὸν ἀγιασμένον κήπον τῆς Παναγίας. Καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ του βδελύγματος τῆς βίας εὐρίσκεσθε σεῖς, οἱ «ποιμένες οἱ μισθωτοί», οἱ τρίδουλοι τῶν ἀρχόντων τοῦ σκοτεινοῦ κόσμου τοῦ χρέματος, τῆς ἀθείας, τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ πάσης ἀκολασίας.

Σπαράξατε τοὺς ἀθῶους, τοὺς ἀγίους ὁμολογητᾶς, ἀφοῦ ἐγίνατε λύκοι σεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες.

Σπαράξατε τὴν Ὁρθοδοξίαν μέσα εἰς τὸ Κολοσσαῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρίστανται οἱ Καίσαρες, τῆς σημερινῆς κακούργου ἀθείας. Εἶναι καιρὸς ὅμως ν' ἀποβάλετε τὴν δорὰν τοῦ προβάτου, καθ' ὅσον αὕτη δὲν ἀπατᾶ πλέον κανένα.

«Ὁ ποιεῖτε, ποιήσατε τάχιον!».

* «Ο.Τ.», Ἀπρίλιος 1965.

ΙΩΒ

ΠΗΓΗ: «ΑΝΤΙΠΑΠΙΚΑ»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
ΑΘΗΝΑΙ 1993